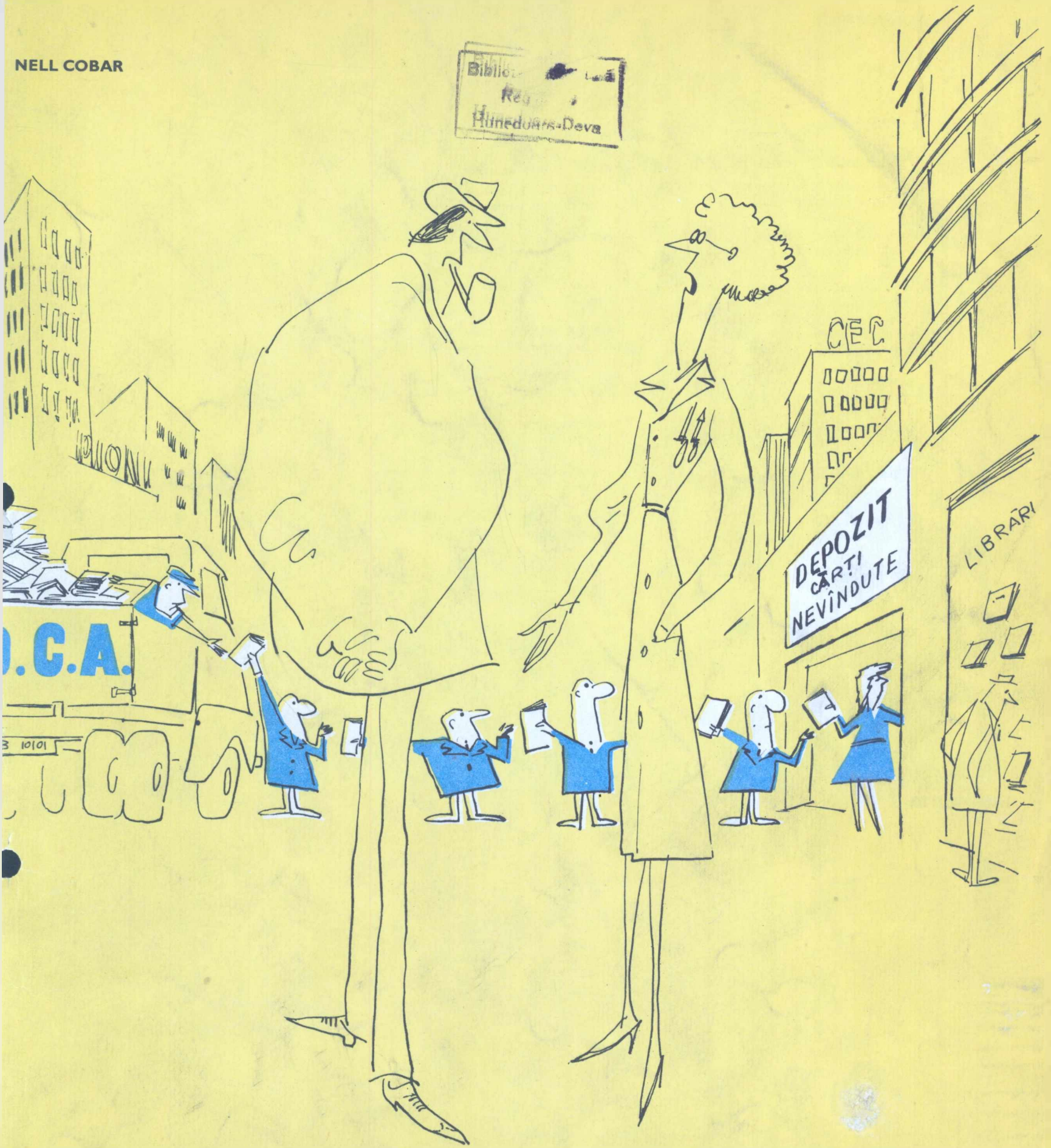

NELL COBAR

SCRIITORUL: — De ce m-ați chemat?

RESPONSABILA LIBRĂRIEI: — Să vezi și d-ta cum trece volumul d-tale din mină în mină.

urzica

Deputata

Își vede anii — trepte — pe noul vremii drum
Și deseori își amintește cum

Într-o zi cu iz de mărțișor
Soarele, ajuns agitator,

I-a bătut în poarta casei, spre grădină,
Cu-o nuia subțire, de lumină,

Și i-a spus: «Femeie, pîn'-acuma
Ai trăit în două cercuri numa'»:

În cercul casei tale, turtit ca un patrat,
În cel al curții tale, puțin mai revărsat,

Și amîndorura le-ai dat ceva
Din flacăra și strălucirea ta.

Însuflețit de gândul cel mai bun,
Alt cerc doresc, femeie, să-ți propun,

Cuprins doar de privirile bărbatului
Cu ani în urmă: cercul satului,

Înscris și el, sub geana zării,
În cercul vast și luminos al țării.

Din pragul gospodinei care ești,
Înalță-te spre trebile obștești!

Taie din razele mele butași
Și sădește-i din trei în trei pași,

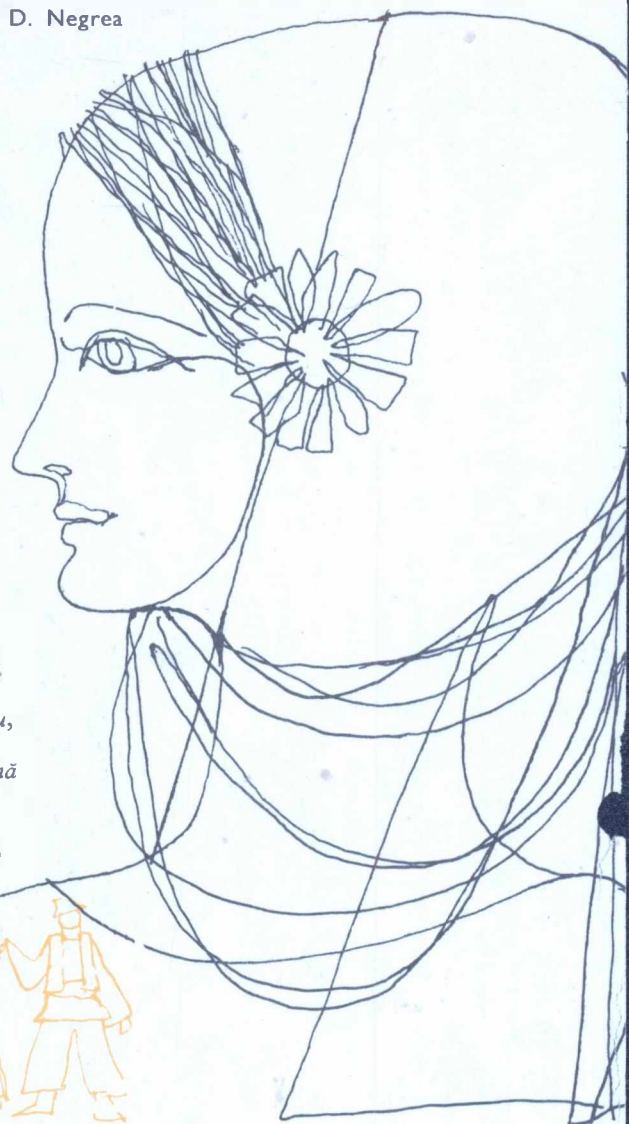
Umăr lângă umăr cu cei mulți
Care te-ascultă, pe care-i ascuți,

Oriunde-i loc prielnic, sănătos,
Pentru mai bine, pentru mai frumos.

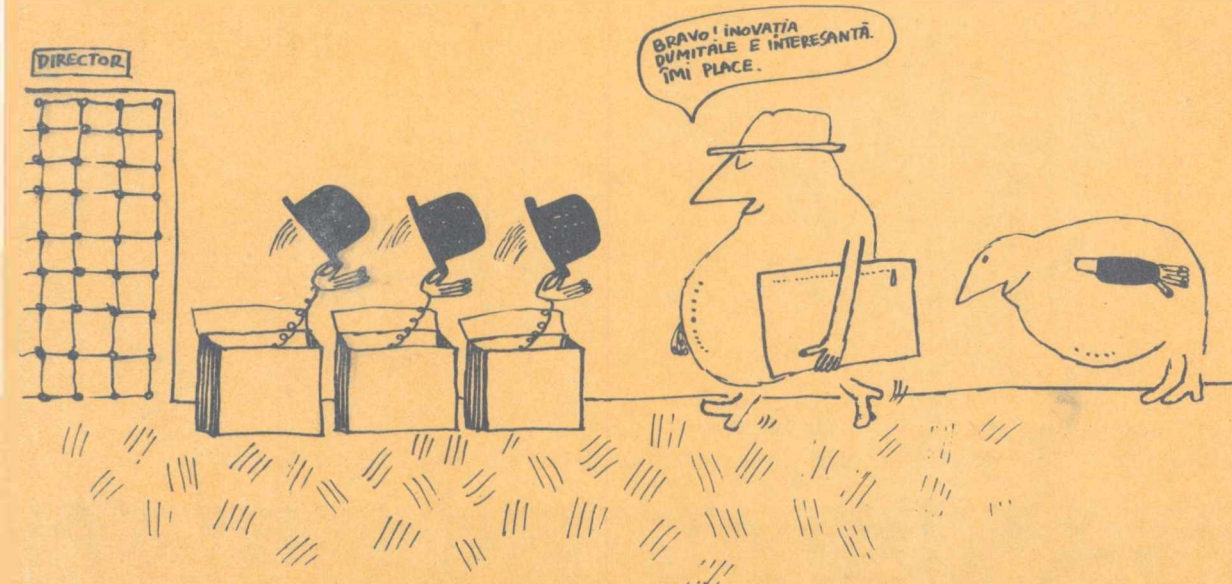
De-atunci, asemeni cu argintul viu,
De cînd se iscă ziua și-alunecă-n tîrziu,

Femeia cu chip tînăr și vorbă de bătrînă
E printre noi — cu soarele de mină.

De-aceea-i dăm în prag de primăvară,
Încrederea și votul nostru iară.

DAN HAYON

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

FĂRĂ CUVINTE

E ADEVĂRAT CĂ AI VRUT SĂ-L DAI
AFARĂ PE PRAMATIA DE X-ULESCU?

DA. NU ȘTIAM CĂ ARE LA
SPATE PE UNU... TARE !

COLIVIA CU STICLEȚI

AMESTECATE

de PETRU VINTILĂ

Fiind suferind, Păstorel s-a dus la un spital să-și facă un examen bronhoscopic. Trebuia să i se introducă o sondă metalică pe căile respiratorii, lucru care este destul de dificil și de neplăcut. Până la urmă examenul a putut fi efectuat și, drept răsplată, Păstorel a lăsat doctoriței drept amintire următorul catren:

*Primiți omagiul, intrucît
Făr' de-ajutorul medical
N-am reușit să dau pe gît
Decît lichide, nu metal.*

Un prozator talentat la scris dar nu și la povestit, aude într-o zi următoarea glumă interogativă, referitoare la un vestit horticultor:

- Știi cum a murit cutare?
  - Cum?!
  - L-a altoit cu un par în cap.
  - Bravo, e bună! zice prozatorul și a doua zi vrea să vîndă gluma, așa că întrebă și el:
  - Mă, tu știi cum a murit cutare?
  - Nu.
  - L-a pălit unul cu un par în cap.
- Prozatorul cu pricina se mai miră și azi că nu rîde nimeni la gluma lui...

Într-un magazin de ceasornice am auzit

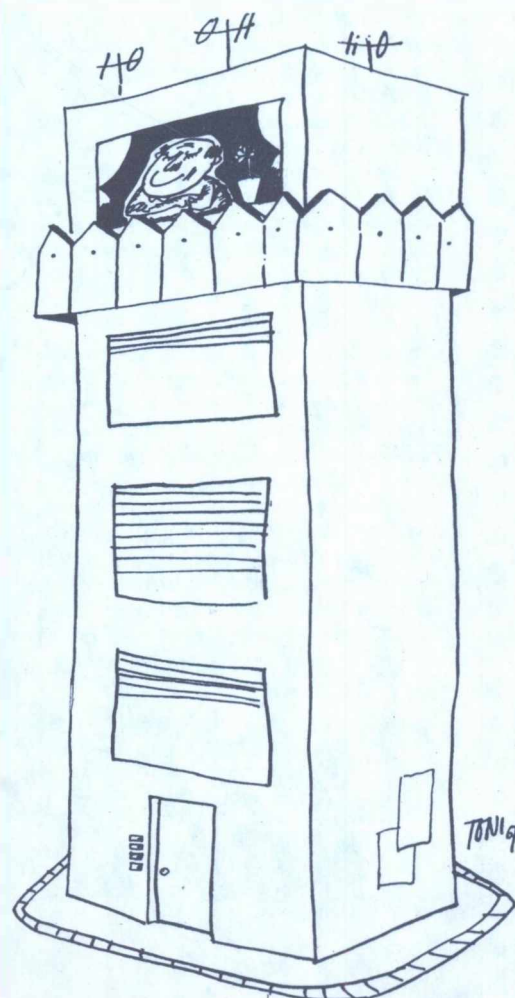
următorul dialog:

- Bună ziua, doresc să cumpăr un ceas care măsoară timpul.
- N-am înțeles, vă rog să mai spuneți o dată.
- Vreau să cumpăr un ceasornic care măsoară timpul.
- Bine, dar toate ceasornicele nu fac altceva decît să măsoare timpul.
- Am susținut cumva contrariul?
- Evident că nu.
- Atunci de ce vă scandalizați?
- Am avut impresia că cereți un lucru imposibil.
- Un ceas care măsoară timpul este un lucru imposibil?
- Nu, dar v-ați exprimat prea profund pentru un lucru simplu, complicînd inutil... De aci impresia de imposibil.
- Vai, domnul meu, dar nimic mai ușor decît să ceri imposibilul.
- Poate aveți dreptate, dar nimic mai greu decît să dai imposibilul.
- Observ că nu ne înțelegem. Doriți cumva să spuneți că imposibilul nu există?

N-am mai avut răbdare și-am ieșit din magazin.

Ce ți-e și cu teatrul absurd!...

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

CONSTANTIN OTTESCU

Protest de

M A R T I E

E un moment în care se cade noi, uității,
Noi tații,
noi cumnații,

noi frații,

NOI BĂRBAȚII,

Să ne grupăm! E ziua când confirmând tipicul
Din florării, «Romarte», triumfă inamicul
E ziua de restriște când nu mai poți să pleci
Nici cel puțin la bunul, la salvatorul meci,
Când nu mai poți la masă să-ți frunzărești jurnalul
Concomitent cu ciorba, când n-are loc scandalul
Legat de cantitatea de sare sau căldură
A lingurei pe care o duci distrat la gură,
Când trebuie să cauți, să te frămînți, ce fel
De sortiment, de formă, de preț sau de model
Îi sînt sau necesare, sau exclusiv pe plac,
E ziua când rinjește în orice colț un drac:
În troleibuz (cînd locul muncii atît de greu
Din amabilitate îl pierzi instantaneu),
La piață (cînd în coadă, cu zîmbetul cuminte
«O» sau «le» lași să treacă degeaba, înainte),
La slujbă (cînd colegei cu care te-ai certat
Îi dăruiești, prin lista pe care-ai cotizat
Trei flori și o treime!)

Consider că, precis,
La baza alungării din vechiul paradîs
E tot un opt a treia, acesta-i adevărul
Femeia este Eva, cadoul este mărul!
Prietenii!

Ce-i mai tragic, e că în ziua asta
Triumfă ele toate, deci inclusiv nevasta
Și că le recunoaștem noi mai întîi, la toate
Puțin din feminina superioritate!
În bătălia vremii cu sexul slab... dar tare.
Mărturisirea asta e o capitulare!
Femeia e în luptă un adversar teribil,
Și pentru noi bărbații, de-a dreptul invincibil,
Cu arma unui zîmbet împușcă drept în cord
Sucombi din prima clipă chiar neștiind de-acord,
E un strateg, femeia, din casa vraiste scoate
O strașnică cetate
De lucruri ordonate,
Pe care o păzește oricine-ăr încerca
Chiar și cu scrumul unei țigări a o asedia!
Femeia e artistă chiar și-ntr-o simplă bluză
Pe care-o asortează cu roșul de pe buză,
E un născut contabil: un drămuț amestec
Judicios, se simte și-n mediul domestic,
Ea e tenacitate, meticulozitate,
Conștiinciozitate și chiar... maternitate,
Femeia pune vieții și vremii în potop
O întregire-n sine, putîndu-i naște... scop
Un scop rotund pe care în leagăn îl așază,
Ce mișcă-n minecuțe cu degete de rază,
Un scop ce mă îndeamnă, oricît de misogin,
Această poezie tot EI să i-o închin!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

(Din carnetul unui june «modern»)

● Părul care îți rămîne netuns la
ceafă, bagă-l în ochi.

● Ca să nu-ți mai spună nimeni
că nu ești «la locul tău», nu-l ceda,
niciodată, în tramvai sau în autobuz.

● Nu purtați decît cămăși de
«vegetală». Adică să aibă pe ele:
pătlașele roșii, vinete, sfeclă, ardei
gras, ridichi de lună, ceapă de Făgă-
raș și zarzavat de supă.

● Fetele își tapează părul și «bă-
ieții», prietenii.

● Cea mai frumoasă ocupație, e
să nu ai niciuna.

● Ca să învingi «zădărnicia» vieții,
poartă pantalonii strimți și capul cît
banița.

● Cel mai ușor cap, de purtat pe
umeri, este cel fără nimic înăuntru.

● Inamicul nostru numărul unu:
spînul.

● Coniacul bun de dimineață se
cunoaște.

● Știința noastră preferată este
astronomia: de la «trei stele» în sus.

● În viață trebuie să ai bar, nu
ha-bar.

● Deviza mea în viață: ciocul și
norocul.

● Cu cît ai pantaloni mai strimți,
cu atîta ai «vederi» mai largi, asupra
vieții.

Stenogramă de la ședința care n-a
avut loc, deocamdată, la șantierul
nr. 4 al Trustului de utilaj terasier.

Inginerul Lazăr Constantin, șeful
șantierului, conduce ședința, tot așa
cum conduce și șantierul. Adică
haotic. În sală, pe lingă cei care vor
lua cuvîntul, se mai află și Corul
alcătuit din cele mai frumoase voci,
credincioase șefului, adjunctului, ad-
junctilor adjunctului și celorlalte
căpetenii de pe șantier...

Ia cuvîntul, pină la noi dispoziții,
șeful de șantier, Lazăr Constantin.

Lazăr: Iubiți tovarăși de muncă!
Înainte de a deschide ședința, propun
să o închidem!

Corul: Ura! Ura!... Această propunere,
menită să aducă multe îmbunătățiri
conducerii șantierului, merită să fie
luată în seamă. Sintem pentru!

Voce I, II și III: Pentru cine?

Corul: Pentru șefu', ce mai în-
trebați? Că el ne dă piinea noastră
cea de toate zilele, și nu ne duceți
pe noi în ispită, cu întrebările voas-
tre, Amin.

Voce I: Cerem să se continue șe-
dința. Pe șantier e haos!

Lazăr: Tovarăși, dar toată ome-
nirea a fost la început un haos. Din
haos s-a născut civilizația...

Voce II: Și pe șantierul nostru
cînd o să se nască, tovarășe? Că tot
la prima etapă am rămas...

Voce III: Ai răbdare frate, că
aici nici potopul n-a venit încă.

Voce IV: Ba potopul vine azi,
miine, că uite, șefu' și adjunctul
său, Decebal Florescu, au și închi-
riat un remorcher.

Voce I: Ca să-și aranjeze ploile...

Voce V: De la cine au închiriat
corabia? De la tata Noe?

Cer

Voce IV: Nu, de la stat. Cică
pentru transporturi de materiale.

Voci: Și ce s-a transportat?...

Decebal: Atențiune Cor! Bruiaj!...

Corul: Barbă albă, barbă neagră,
barbă albă, barbă neagră...

Voci: Lăsați bărbile! Ce s-a trans-
portat cu remorcherul?

Voce I, II, III, IV: S-a trans-
portat știucă pentru adjunctul De-
cebal!

Voce I: Numai atît?

Corul: Barbă albă e cam neagră,
barbă albă e cam neagră...

Voce I: Numai atît?

Voce II, III, IV: Și crap! Și plă-
tică! Și somn!...

Voce I: Cui îi mai arde de somn,
cînd s-au plătit 37 de mii de lei
chiria remorcherului!... Revine o
mie de lei per kilogram de pește.

Voci: Cu banii ăștia cumpăram
balena Goliat.

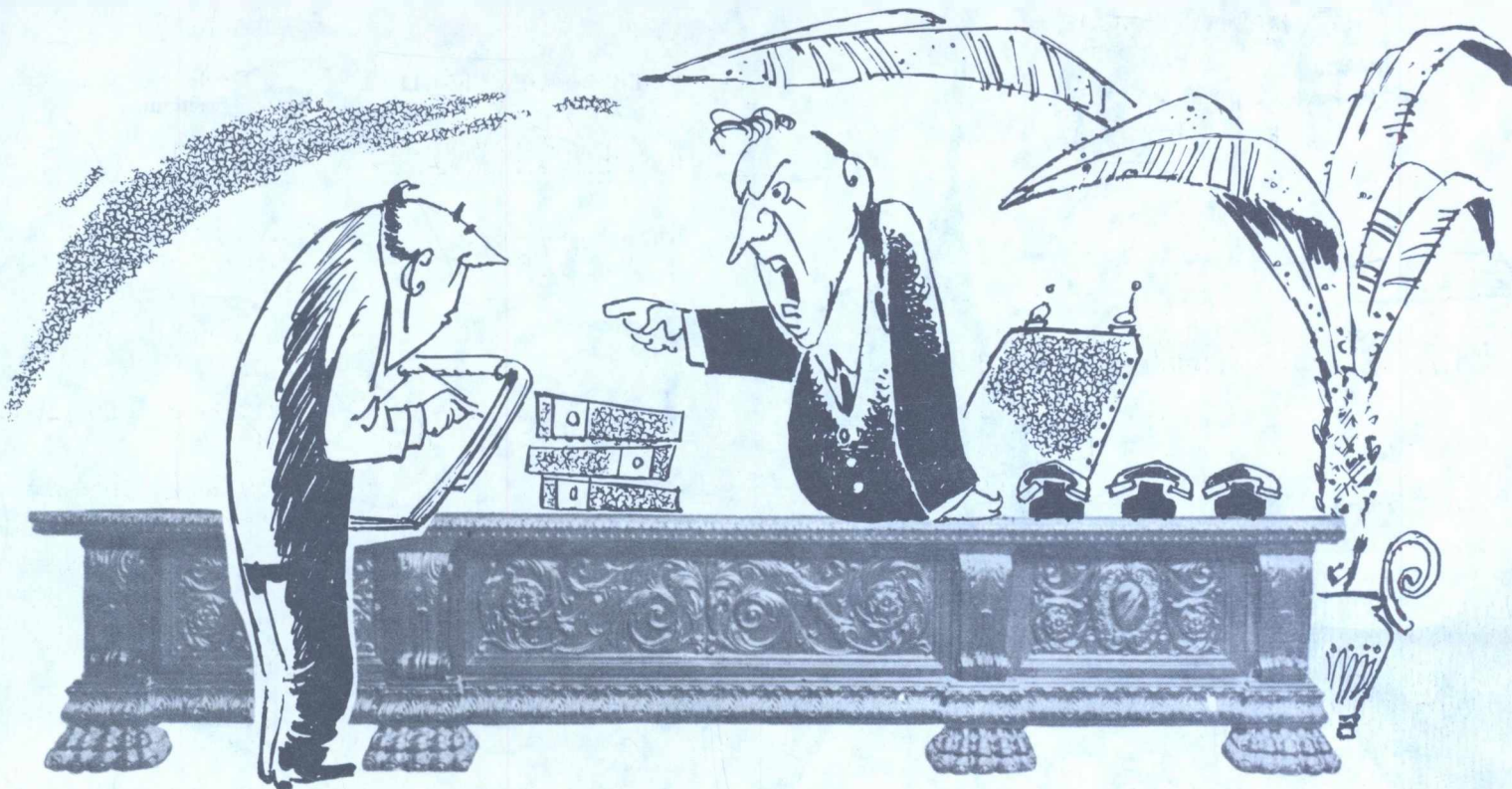
Voce II: Remorcherul a mai făcut
și plimbări pe Dunăre cu Florescu
Decebal.

Voce III: Ah, Decebal, Decebal!...

Voce I: Aproape ca în poezie: pe
șantierul nostru stă mindrul Dece-
bal, zvirind parale multe de jos și de
pe cal!...

Lazăr: Tovarăși, să-l lăsăm pe
Florescu Decebal în plata domnu-
lui...

Voce IV, V: Cum să-l lăsăm, to-
varășe? Că pină una alta e în plata
șantierului. Primește peste 2000 de
lei lunar ca să spele butoaie și vase
de lemn...

— Tovarășe director-general, cheltuim mai mult decât producem! Ce măsuri luăm?
— Pregătiți imediat justificările!

CUVÎNTUL!...

Lazăr: Dar nu-i asta atribuția lui, să spele vasele de lemn.

Voci: Ba da! Cum ia salariul, cum spală putina. Cinci luni nu l-a văzut nimeni pe șantier... Unde se afla lumnealui?

Corul: Du-mă vintule departe...

Voci: Parcă numai Decebal a dispărut de pe șantier?...

Lazăr: Și mai cine?

Voce III: Vreți să spuneți și mai ce?... Materiale!... Cherestea!...

Corul: Ce facem, tovarășe Lazăr, îl bruiem sau îl lăsăm să cinte solo voce, până când o să vă toce...?

Voci: Tăcere!

Lazăr: Asta zic și eu: tăcere!... Că află forurile superioare și...

Corul: A rividerci Roma...

Voce III: Până una alta a fost a rividerci cheresteaua, a rividerci sămînță în valoare de 55 000 lei, a rividerci carburanți, a ri...

Lazăr: Corul! Bruiaj!...

Corul: Twist?

Decebal: Tremurăm și fără twist! Ceva mai pe specific.

Corul (cîntă): Cruce albă de mes-teacăn...

Voce II: Înscrieți-mă și pe mine a cuvînt.

Barac Nicolae: Lasă frate, mai bine te înscriu la primă, și ceea ce ai de spus, îmi spui mie, între patru pereți, că te dau cu capul de ei, dacă nu suflă un cuvîntel. Hai zău... Vino cu mine... la cantină. Și în calitate de contabil, îți aranjez un meniu, să-ți lingi degetele... Felul

întii: sarmale în foi de pontaj fictiv, felul doi: masă fără plată a la Chateaubriand sau a la șefu', felul trei: tocăniță de fac ce vreau și felul patru, desert: cremă de subalterne, la alegere.

Voce III, IV: Am vrea să ne lămurim ce se întîmplă cu sporurile de șantier, cu recuperările fictive, cu învoirile nefictive...

Voce I: Ați învoit oameni pentru interese personale!

Voce II: Apoi le-ați dat recuperări!...

Voce III: Și sporuri de șantier, deși erau absenți!...

Lazăr: Tovarăși, porunca a treia din biblie spune: «să nu rivnești la avutul altuia».

Voce II: Dar porunca a treia din Codul Muncii ce spune?... Ce zici, tovarășe inginer?

Corul: Oof, zac!... Zac de dorul cui mi-e drag...

Voce V: Tovarășe șef, vorbiți-ne cite ceva și despre critică...

Lazăr: Da. Critica. Din cele mai vechi timpuri...

Voce V: Treceți la timpurile mai noi...

Voce I: Treceți chiar la noi...

Lazăr: Critica este un sprijin de neplătit...

Voce II: Mie mi-ați plătit-o...

Lazăr: Critica este de două feluri: de jos în sus și de sus în jos!

Voci: Numai că la critica de jos în sus s-a defectat liftul. Nu funcționează...

Voce III: În schimb funcționează pentru cei care vă critică: cum scot o vorbuliță, vin de sus în jos!...

Lazăr: Tovarăși! V-am cerut de o mie de ori: cînd mă criticați, păstrați tăcerea... Să păstrăm disciplina. Decît să vorbim anarhic, mai bine să tăcem organizat...

Ciocu Teodor: Tovarășe Lazăr, în calitate de șef de coloană, vreau și eu să critic de jos în sus... Dar n-aveți grijă, că mă opresc pe la mijloc...

Lazăr: Și tu, Ciocule, și tu tragi în mine?

Ciocu: Da' ce, dumneavoastră n-ați tras în mine?

Voci: Are dreptate! Ați tras în el cît ați putut. Ba cu prime, ba cu salarii nelegale, ba cu învoiri... L-ați năucit! Cît poate omul să reziste?... Abia se mai ține pe picioarele dumneavoastră...

Ciocu: Și mai am ceva de spus...

Lazăr: Ai mai luat o dată cuvîntul...

Ciocu: Așa-i, dar dacă posed două cartele de muncă, am drept să vorbesc de două ori... Mai cu seamă că pe al doilea carnet, sînt și absolut de liceu...

Voce IV: Dacă mai faci rost și de un al treilea, poate că te vedem șef de catedră!...

Lazăr: Liniște! În asemenea condiții, eu nu mai pot conduce ședința...

Voci: Dar șantierul?...

Decebal: Fără aluzii!

Voci: Fără iluzii!...

Lazăr: Acum voi trece la concluzii...

Voci: Nu dumneata! Concluziile să le tragă alții...

Lazăr: În numele celor criticați, noi vă mulțumim, dragi tovarăși. Datorită sprijinului vostru, noi cei vinovați simțim că am făcut un pas înainte.

Voci: Prea puțin un pas. Pînă la poarta șantierului sînt vreo 300 de pași...

Lazăr: Corul! Bruiaj!

Corul: Barbă albă, barbă rasă...

Lazăr: Greșeală! Barbă albă, barbă neagră...

Voci: Las' c-a zis bine: barbă rasă...

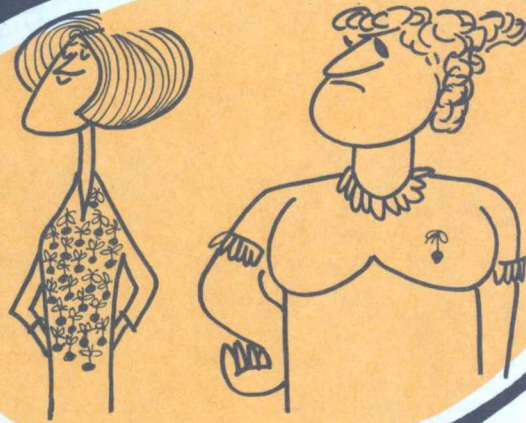
FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

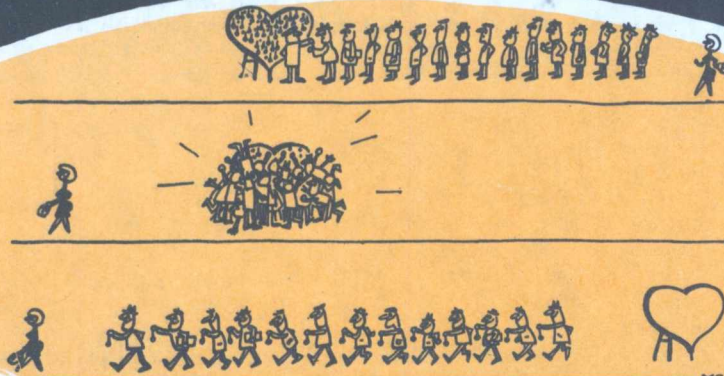

— Ți-am ales mărțișorul potrivit!

FĂRĂ CUVINTE

Desene de
V. TIMOC
MIHAI GROSU
ION DOGAR-
MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

— Popescule! Iar ai ÎNTÎRZ...!!!

VICTOR SIȚETIDIS

Ar- gu- men- tul

Pe policandru de cristal
Dintr-un palat occidental
Păianjenul se aciuse
Cu tot sistemul lui de plase
Țesut din fire ultrafine
Cu irizări diamantine
(Atunci când becurile mate
Ardeau în unanimitate).
Trăia păianjenul tihnit
Deosebit
De fericit.
Atît de fericit era
Că dumnealui poetiza
Decoru' -n care se afla:
— Trăesc în plină feerie:
Cristal, lumină, măreție,
Și-n alba-mi spumă de dantele

Se joaca licurici și stele
Aci în minunata sală
De-o fantezie colosală
Așa ca-n visurile mele!
Și ce curat e primprejur!
Ce aer pur! Ce aer pur!

Dar fluturele ce-auzise
Tirada de mai sus, îi zise:
(Festrestele erau deschise)
— O fi frumos la tine-aici,
Dantele... stele... licurici...
Din care eu nu văd nimic,
Dar nu vreau să te contrazic
Căci totul ar părea să fie
Doar chestie de fantezie.
Aceasta-i viziunea ta

Și n-am a mă amesteca.

Dar cînd pretinzi c-aici în sală
E-o curățenie ideală,
De la-nceput afirm și spun
Că mă opun.

Iar argumentul cel mai bun
Ești tu cu renumita-ți plasă
Artistic construită-n casă,
Tu, ce te zbungui în lumină
Neobservat de gospodină.

Traducere în versuri din
limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

Vino-ncoace, Cireșica!

de PETRE BOKOR

Cei doi, — siluete solitare pe panglica violacee a bulevardului, — mergeau încet, discutând în șoaptă, intimidată parcă de somnul adânc al caselor:

— Vezi tu... — îi spuse îngândurat Eugen băiatului și se opri din mers, — ...e greu să-ți explic asta, așa, în colț de stradă, în două vorbe... mm... — își căută el cuvintele, — cred că voința este motorul tuturor faptelor omenești. Cred că, cu voință, se poate obține orice! Tu ai citit povestirea lui Aymé, despre omulețul mic și cenușiu, care într-o bună zi își dă seama, că, dacă el vrea, e capabil să treacă prin zid?...

— Da... Înțeleg... Vrei să spui că tu, vrînd ceva puternic, cu toată forța și vigoarea suflului, ai putea să-l realizezi chiar dacă asta ar reprezenta un fenomen supranatural?

— Întocmai. De-altminteri eu consider că supranatural înseamnă omenesc!

— Da... poate...

— Uite, încearcă odată să-ți concentrezi voința pe un obiectiv... încearcă odată să spui: «eu voi trece prin zid!», sau «să vină zidul la mine!»... Înțelegi? Încearcă asta și ai să vezi!...

— Mda...

— Bine. Noapte bună. — Eugen întinse mîna tînărului său prieten și intră în casă.

Băiatul mai stătu un minut locului, îngîndurat, apoi, ridicîndu-și privirea spre blocul din față, la parterul căruia era barul «Cireșica», zîmbi și spuse încet, ca pentru sine:

— Vino-ncoace, Cireșica!

În aceeași secundă, blocul se puse în mișcare și începu încet să alunece spre el, lin, de parcă venea pe șine uriașe. Dan se uita încrămențit cum clădirea, desprinsă de lingă vecinele ei, cobori de pe trotoar, traversă șinele de tramvai, oprindu-se doar o clipă spre a-i face loc unei mașini să treacă și se urcă pe trotuarul pe care o aștepta el.

Băiatul, copleșit de manevra uriașului, făcu, instinctiv, cîțiva pași înapoi, pînă se lovi de zidul blocului din spate, apoi, spre a se convinge că e treaz, se apropie de ușa barului și pipăi bara rece, de metal, a minerului.

Și, într-un tîrziu, ca spre a-l pune la încercare, îi porunci sever:

— Du-te-napoi, Cireșica!

Iar blocul, cuminte, se urni și porni de-a-nădăratelea înapoi, traversînd strada, la locul lui, pînă se contopi din nou în linia celorlalte blocuri, unindu-se cu ele, parcă indestructibil, într-o nemișcare statuară.

Răsufală ușurat, apoi privi scrutător în ambele sensuri ale străzii, cu teamă că nu i-să văzut nimeni isprava și nu-l va crede nimeni niciodată. Bulevardul era pustiu.

Băiatul porni spre casă, în jos, pe bulevard, amuzat și înfricoșat de descoperirea magnificei sale puteri:

«A venit... a avut dreptate Eugen... E de-ajuns să vrei... să vrei cu adevărat... e de-ajuns să zici: «vino-ncoace, blocule!» și el, vine!...

În dreptul Operei, descoperi cu bucurie în stația de autobuz, pe tovarășul Lucidescu.

— Să trăiți! — îl salută el de departe, fericit că în sfîrșit are cui să-i împărtășească minunata sa descoperire. — Tovarășe Lucidescu, știți că eu dacă chem la mine o clădire, vine?!...

— Nu știam...

— Zău! M-a învățat un prieten!... E ușor. Totul este să vrei! Nu sînt beat, tovarășe Lucidescu! Chem blocul și el vine!

— Fugi, dom'le, cu poveștile astea! Ești om serios, cum o să vină? Ce-i o găină?

— Vă și arăt, dacă vreți! Uite... — și tînărul se uită repede în jur, căutînd un bloc coresponsător. Dînd cu ochii de clădirea la parterul căreia se află cafeneaua Tosca, i-o arătă: — Poftim, de pildă, blocul ăla! Fiți atent că îl chem încoace! Numai o clipă, să-mi încordez voința! — și aplecîndu-se puțin înainte, solemn și enigmatic de parcă ar fi rostit un «Sesam, deschide-te!», Dan murmură:

— Vino-ncoace, Tosca!

Și întocmai ca și Cireșica, blocul de șase etaje porni și traversă în diagonală strada, oprindu-se la un pas de ei. Dan triumfă:

— Ei, ați văzut?

— Mda... — spuse îngîndurat Lucidescu, — dar... poți să-l trimiți și înapoi?

— Păi sigur! — și Dan, cu un gest larg, superior, comandă:

— Du-te-napoi!

Blocul porni înapoi. Lucidescu îl urmărește cu atenție, apoi dintr-o dată, explodă cu un zîmbet șiret:

— Te cred și eu! Cu o cafenea la parter, e ușor!... Dar ia să te văd eu cu alt bloc!... Uite, cheamă-l pe ăla de acolo, dacă poți!

— Care?

— Uite ăla, cu Alimentara!... Ei?...

Dan privi atent blocul, apoi comandă. Și blocul veni pînă la ei. Lucidescu se încruntă.

— Am citit eu că e ceva cu Alimentara aia... Oricum, un bloc cinstit nu poți urni din loc!

— Urnesc orice bloc! Puneți-mă la încercare!

— Ce să te pun, că m-am lămurit eu...

— E o chestie, nu?... Îl chem și el, gata... traversează! Hm?

— Mda... traversează... dacă îl chemi... dar... nu e bine deloc, tovarășe Dan! Dar știi cum, deloc! — spuse sever, dojenitor, Lucidescu.

Dan îl privi speriat și uluit:

— De ce?... De ce nu e bine?... Ce nu e bine?!...

— Păi... dumneata n-ai văzut cum traversează?!...

— Cum?...

— În diagonală, tovarășe! În di-a-go-na-lă!! Nu respectă marcajele! Asta e! Mă mir de dumneata! Că doar marcajele astea pentru noi s-au făcut, nu? Au și ele un rost, nu? Păi dacă blocul dumitale circulă aiurea, ce-am făcut? Este?...

Și spunînd acestea, se întoarse și porni cu pași apăsați, în sus pe bulevard, pe firul violet al neoanelor, ocolind cu mare grijă blocul «Tosca»...

COLȚUL FAMILIEI

NOUL NĂSCUT ȘI MODA

— A început să-ți spună mamă?

— Nu! E curios, îmi spune tată...

FRED GHENĂDESCU

„PĂDUREA DE CLEȘTAR“*)

PORTRETE

El, trei ani, brunet ca tuciul,
Părul de cărbune luciu.
Ea, de doi, te uiți, la față
Albă-i ca o dimineată...

Înc-odată și-nc-odată,
Iar dau fuga, iar pe brinci,
Un băiat de șocolată
Și-o fetiță
De alviță —
Amîndoi, buni să-i mînci!

FRUMOASA PETZI

S-o vadă toți, măcar oleacă.
Vin fetele și vin băieții:
Așa de veselă se joacă
Frumoasa, dolofana Petzi...

Grăbită e; nerăbdătoare;
Și-i pusă tot pe giumbușlucuri
Se-mpiedică, se-ntoarce, sare,
La fiecare pas, boclucuri!

De cum și-a părăsit culcușul,
Îi place tot săltînd să umble.
Prin pomi, se-ocupă cu urcușul.
Pe jos, hazlie, face tumbe.

Se-apropie. Ar bate palma.
Își fac copiii semn cu cotul.

Uimiți, se-nghesuie de-a valma
(Pe unii i-a vrăjit cu totul).

Putere, haz, — minune mare!
Și chiar așa. Adevărat e:
Acum, în vara asta, are
Abia un an și jumătate.

Din nou în pom tîșni, de grabă.
Ce aere de mare doamnă...
Și iar e jos. (Un om de treabă.
C-o sticlă plină o îndeamnă).

Copil: tot lapte-ar vrea să pape...
Și bine-i șade în pufoaică.
Dar — nu veniți așa aproape:
Frumoasa Petzi... e ursoaică!!

PIUA

— Ține-l strins! Nu-i face placul!
— Nu-l lăsa așa oriunde!
— O să dea de-a berbeleacul!
— O să-i iasă benghi în frunte!

Tată, mamă, soră, frate,
Stau în jurul meu de pază...
Toți mă-nghesuie din spate.
Nimeni nu mă-ncurajează.

Fiindcă-s cel mai mic din casă,
Mă strunesc parc-aș fi Cuțu.
Nici bunica nu mă lasă.
Nici bunicu-meu, drăguțu.

— Ce-ai făcut aicea, drace?
— Ce atîta gălăgie?
— Stai acolo! Vîno-ncoace!
— Stai aici. Ți-arăt eu ție.

Nici n-am timp să fiu cuminte
Dacă-mi spunei toată ziua
Tot asemenea cuvinte!
Nu mă joc așa... Zic «piua!»

BUTURUGA

Buturugă — dînte putred!
Stai măsea stricată-n crîng...
Stai degeaba, că eu nu cred
Să mai afli vreun nătîng.

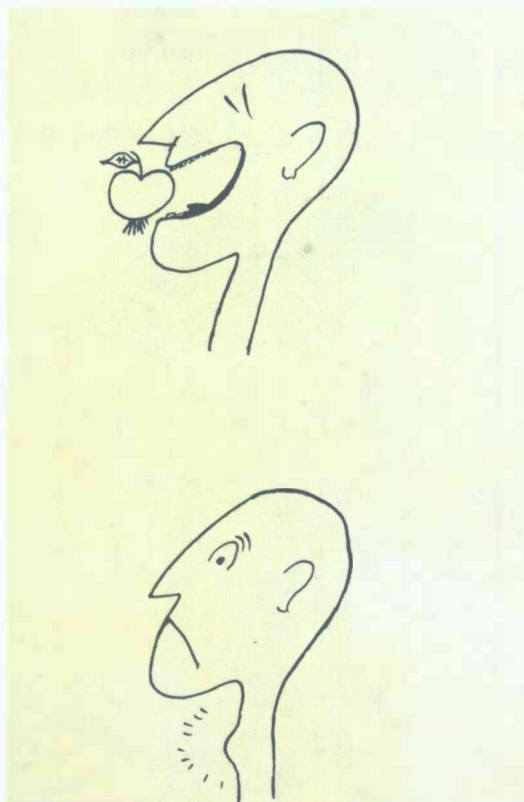
Dac-o buturugă mică
Răsturnă cîndva un car,
Ca-n proverbul vechi, adică,
Vrei mata să-ți meargă iar?

Buturugă-os-de-lele,
Rest de fagi sau neam de cornu
Eri întregă, azi surcele,
Carul nu ni-l mai răstorni!

Le găsim noi rost la toate
Buturugile din drum:
Zac, în sobă, supărate...
Ies, pe coș, în chip de fum...

*) Din volumul cu același titlu,
în curs de apariție la «Editura Ti-
neretului».

MANEA ION

FĂRĂ CUVINTE

ADRIAN LUCACI

— Și cînd te gîndești, iubito, că C.S.
Cisnădie era la un pas de victorie!

Salutări, salutări...

Am intrat într-o tutungerie și am întrebat:
— Aveți vederi cu blocurile din cartierul Balta Albă?

- Avem.
- Câte?
- Vreo douăzeci și cinci.
- Le iau pe toate.

Am luat și timbre, am plătit ilustratele și le-am trimis la cunoscuții mei, cu inscripția: «Salutări din Galați!»

Pe urmă m-am întors la tutungerie și am întrebat:

— Aveți ilustrate cu blocurile din cartierul Drumul Taberei?
— Avem. Vreo cincisprezece.
— Le iau.

Le-am trimis și pe acestea la cunoscuți, cu inscripția «Salutări din Piatra Neamț!»

Și iarăși m-am întors în tutungerie. N-am mai întrebat nimic pentru că tutungiul m-a luat de la ușă:

— Mai avem două cartiere, unul a treizeci de bucăți și altul a treizeci și trei. Le luați?
— Pe toate.

Pe primele am scris «Salutări din Ploiești», pe celelalte «Salutări din Constanța». Și le-am trimis la cunoscuți.

Dragi cititori, veți întreba poate pentru ce am făcut toate acestea. Le-am făcut pentru sondaj. Am vrut să văd ce vor spune cunoscuții mei la una ca asta. Să vă spun un lucru îmbucurător: nici unul n-a spus că sint într-o ureche. Asta face 0%.

Cei mai mulți, 86%, m-au întrebat cînd am avut timp să fac o călătorie așa frumoasă. Alți 8% mi-au mulțumit și mi-au promis să-mi trimită și ei ilustrate, la vară, din concediu, iar 5% au tăcut chitic. Unul singur a venit la mine și mi-a spus:

— Ce-ai vrut să demonstrezi cu șmecheria asta?

— Ce șmecherie?
— Cu ilustratele. Toate sint trimise din București. Uite ștampila poștei.

- Zic:
- După ștampilă le-ai recunoscut?
  - Bineînțeles.

Nu i-am mai spus nimic. M-am dus la tutungerie, am cumpărat o ilustrată reprezentînd Ateneul Român și i-am trimis-o prietenului meu, cu explicația: «Salutări din Botoșani!»

Veți întreba poate de ce am făcut asta. Tot ca sondaj. Să văd ce zice amicul meu. N-a zis nimic. A clătinat numai din cap, așa cum clatină cineva care află că un coleg drag a fost atins de cancer. Zic:

— Ai recunoscut-o și pe asta că nu-i din Botoșani?

- Sigur.
- Tot după ștampilă?

Mi-a răspuns:

— Ți închipui că recunoști mai ușor o ștampilă decît Ateneul?

— Evrika! — am strigat eu fericit. Aici am vrut să ajung...

Prietenul meu a clătinat din nou din cap și mi-a spus cu tristețe:

— Pînă la urmă, trebuie să ajungi la un doctor.

— Ba trebuie să ajung la un arhitect! l-am contrazis eu.

Pînă pariu pe ce vreți că și dumneavoastră sinteți de părere că e mai bine să mă duc la un doctor decît la un arhitect. Dar dacă mă duc la doctor să știți că am stricat toată schița. Mai bine să merg la un arhitect. Poate tot iese ceva. Din păcate însă nu cunosc nici

(Urmare în pag. 14)

— Admirabil! În sfîrșit o realizare cu care ne putem mîndri!

RECEPȚIE CU DECEPTIE

Opt mecanici șoferi, avînd în frunte pe tovarășul Istrate Constanțin, vicepreședinte al Sfatului popular Gherla, au sosit în corpore la o instituție din Piatra Neamț, unde aveau o treabă importantă: de recepționat și de preluat prin transfer 20 de autocamioane.

Opt mecanici șoferi, avînd în frunte pe tov. vice, au recepționat și au încheiat procese-verbale constatînd calitatea corespunzătoare a acestor autocamioane, dintre care 5 au fost trimise la Cluj, iar 15 au fost aduse la Gherla. Cu trenul. Și de aceea au ajuns fiindcă au venit cu trenul. Pentru că pe roțile lor nu ajungeau nicăieri.

Că, ce să vezi? Opt mecanici șoferi au încercat să pornească cele 15 autocamioane, dar zadarnic. Nici unul nu a vrut să se conformeze proceselor-verbale de recepție: adică să circule. Și au început reparațiile. S-a lipit ici, s-a lipit colo și vreo cîteva camioane au început să miște. Dar fiecare mișcare a unui autocamion consuma carburanți cît zece autocamioane. Din cauza uzurii. Și atunci, opt mecanici șoferi, în frunte cu vicele, cum de au recepționat asemenea autocamioane? Tot din cauza uzurii? Pentru că, în cele din urmă toate autocamioanele au trebuit să fie casate. Treaba asta nu se putea face la Piatra Neamț. Nu. Pentru asta au trebuit să vină la Piatra Neamț opt mecanici șoferi, în frunte cu un vice-președinte, să recepționeze autocamioanele, să le ia de bune, să le suie în tren, să le aducă la Gherla și să le caseze acolo.

Dă-mi, doamne, un dram de noroc și un autocamion de minte.

O glumă grozavă

de IVAN VYSKOCIL din R.S. CEHOSLOVACĂ

Eram tovarășul lor tăcut, dar în realitate tolerat. Eu, omul neînsemnat, care terminasem doi ani de studiu la școala industrială de construcții, mă aflam printre ei. În cursul a două după amieze duminicale, amenajasem colțul-bucătărie din studioul Sarkăi, colega mea din școala primară. Sarka mă prezentase atunci celorlalți. Spre a fi în tonul acestei societăți, ea mă botezase arhitect și timp de patru după amieze tot duminicile, montasem cițiva pereți despărțitori la Doda și apoi la Macanek.

Așa, pe gratis. Eram foarte mulțumit că-mi câștigasem bunăvoința lor de oameni importanți, datorită meseriei mele de zidar. De altfel, importanța lor era foarte relativă. Fiecare cunoștea pe cineva foarte important, iar Doda sau Laura cunoșteau mai mulți chiar decât ceilalți. Auzeam cum îi numesc cu diminutivele lor pe unele personalități pe care eu nu le cunoșteam decât din fotografie sau din lectură.

Cu timpul am înțeles că acei cu care îmi petreceam vremea, la care îmi exercitam meseria de zidar, fapt pentru care eu le eram obligat, în realitate constituiau niște izvoare de idei și de înțelepciune, la care se adăpau oamenii celebri, prietenii lor. N-am înțeles niciodată complet toate aceste întunecate dependențe spirituale și mai ales de ce trebuiau să rămână necunoscuți marelui public. O dată am încercat să mă informez. Adam a zîmbit în mod semnificativ și mi-a răspuns ironic, cu glasul lui de bas: «Pentru motive lesne de înțeles, domnule Cilek. Nu-i așa?» Ceilalți zîmbeau și mă priveau. Am simțit că roșesc și am încercat să zîmbesc și eu. Astfel admiteam că motivele erau lesne de înțeles. E adevărat că atunci când mă aflam cu ei, stăteam totdeauna deoparte, dar eram totuși împreună și aveam uneori realmente impresia că eram arhitect. Pină în joia aceea fatală, când a înțeles să renunț pentru totdeauna la ei.

Ca de obicei, eram la «Barcarola», un local unde ne întâlneam și, unde, ca de obicei, ei discutau. Macanek spunea că Jirka e un cretin și că el, Macanek, discutase despre acest lucru cu Jirka, cu multe zile înainte de turnare și că el, Macanek, îl sfătuisse pe acest nătărău să adauge trăsătura aceea fină, demonstrând că în realitate ceilalți reprezentau infernul. Dar... Macanek făcu un gest deznădăjduit cu mina. Trăsătura cea fină rămăsese un proiect. Dacă netotul ăla de Jirka s-ar fi lăsat sfătuit și ar fi folosit ideea aceea sublimă, azi el ar fi reprezentat o valoare internațională. «Data viitoare, când s-o mai infumura iarăși, n-o să-l

cruț», termină Macanek. Toată lumea începu să ridă. Lola comandă încă un rind de vodcă.

Reluând tema cu acel Jirka, individul care nu înțelegea nimic, Laura ridică problema importanței culturale și morale a sifilisului. Nu pentru că individul în chestiune ar fi suferit vreodată de această boală: el fusese întotdeauna perfect sănătos. Laura fusese prietena unui pictor formidabil, trăise cu el înainte de a divorța și acum conviețuia cu doctorul Simecek care afirma că pierderea geniului merge mină în mină cu regresivitatea sifilisului. Ceea ce începu să demonstreze prin fapte istorice.

— Imaginația e pe cale de dispariție, zise ea, și dacă așa avea vreodată de ales între sănătatea lipsită de imaginație și sifilisul cu imaginație m-ă decide pentru acesta din urmă.

Toată lumea fu de aceeași părere, dar Sarka se așeză ceva mai departe de Laura și nu-i mai atinse paharul cu buzele.

Am intervenit atunci spunând (eu spun totdeauna ceva fără rost și ajung să mă fac ridicul) că sifilisul abrutizează pe om. Ei se priviră în tăcere și Adam ripostă ironic, cu glasul lui de bas:

— Ah, domnule Cilek, e adevărat. Uitasem că domnul Cilek se află printre noi.

Ei mi se adresau cu numele de familie și-mi spuneau domnule, spre a mă face să simt că n-aveau nimic comun cu mine și că printre ei nu eram decât un tovarăș tolerat.

— Știi, domnule Cilek, continuă Adam, dumneata ești desigur un om de treabă și un zidar priceput, dar iartă-mă, ai niște idei caraghios de mărginite.

Mă sileam să dispar complet în pernele fotoliului. Capul îmi vijia. Eram din nou și definitiv izolat. Când am încercat să-mi revin și să încerc să-i spun ceva lui Adam, el nu se mai interesa de mine și un nou rind de vodcă își suferea soarta obișnuită. Apoi un altul. Tot pe socoteala mea. Spre a face să se uite observația mea deplasată. Îmi părea bine că lucrurile luaseră această întorsătură și mă hotărâsem ca data viitoare să tac. După un alt rind de vodcă au început, ca de obicei, să se distreze. Ei numeau aceasta «cultură fizică» sau «sărbătoare folclorică». Adam și Laura dansară un ceardaș și aruncară o țigară aprinsă în instrumentul violonistului. Vioara începu să fumege și toți începură să ridă și să aplaude în timp ce violonistul își scutura vioara cu un aer trist. Apoi Laura fudusă la toaletă și femeia de la vestiar veni să ne ceară o bancnotă de zece coroane.

Când toată lumea își reluă iocul, sări de pe pista de dans un omuleț îmbrăcat cu un palton larg. El își roti privirile în jur și deodată se îndreptă spre masa noastră. Se aplecă cu un aer familiar, scoase din servietă un carton, în care erau învelite câteva cravate în celofan și începu să le ofere spre vânzare, așa cum bătrânele oferă violete.

— Bună seara. Pot să vă fiu agreabil oferindu-vă cravate frumoase? Doamnă, alegeți pentru domnul. Mătase veritabilă...

Vinzătorul de cravate se aplecase spre mine. Răsuflarea îi duhnea a ceapă. Adam se ridică strigând: «Șterge-o, ambulantele, ne calci pe nervi!» Iar când omul vru să se retragă, Adam îl apucă de palton strigându-i în față: «În lume, nimic n-are valoare, în afară de artă, înțelegi ambulantele, arta și coniacul. Toți oamenii sînt imbecili, fie că au sau nu cravată!»

Omuleț se făcu mic în fața lui Adam, căruia am vrut să-i spun să-l lase pe ambulant să plece, dar nu îndrăznisem. Adam îl trase spre el, îi strigă, privind întreaga adunare: «Dar arta e o glumă și n-ai de ajuns coniac. O cravată? Nu. Aș avea nevoie de o frînghie ca să mă spînzur. Șterge-o!» El împrinci omul și se prăbuși în fotoliul său, arătând că terminase de vorbit. Omul se ridică, își aranjă paltonul, ridică servietă și cartonul cu cravate și scoase alt carton. Se inclină din nou în fața lui Adam, îi întinse cartonul și spuse: «Vă rog alegeți.»

— Ce-i asta? strigă Adam, cu respirația întretăiată.

— Frînghiile, așa cum ați dorit, răspunse omul. Sînt mai scumpe decât cravatele, dar una vă ajunge pentru toată viața. Vă rog. Îndrăzniți.

Se așternu o tăcere de gheață. Nimeni nu se clintea. Priveam cu toții să vedem ce va face Adam. El își reveni în fire. Ne repezirăm cu toții în jurul omului și eu izbutii să-i

smulg o frînghie de catifea împletită cu silon.

— Nu, nu dumneata, strigă omul, apărindu-și marfa în vâlmășagul care se stîrnise, nu dumneata. E făcută special pentru domnul acesta, și ni-l arată cu degetul pe Adam, care își trecu frînghia în jurul gîtului și începu să danseze giga pe pistă.

Omuleț încercă mult și bine să se apere. Abia dacă reuși să pună mina pe servietă și să iasă în goană de la «Barcarola».

Fiecare își avea frînghia lui. — Asta-i o glumă grozavă, o glumă să mori de ris! strigă Adam zgîlțind-o pe Laura. Și acel care n-a înțeles, să se descurce!

Aveam cu ce să ne înveselim și nici n-am observat măcar că Adam dispăruse. Pină ce portarul, înspăimîntat, începu să strige că cineva s-a spînzurat în toaleta bărbaților.

Dorința de a vomita îmi răscolea măruntaiele. Căzurăm unii peste alții. În sfîrșit am reușit să ies și să fug. Mi-am pierdut tovarășii și nici n-am încercat să-i mai caut. Am alergat, am căzut, mi-am croit drum printre mărarini, m-am bălăcit în apă, m-am cățărât pe ziduri pină în clipa când mi-am revenit în simțiri aici, la spital cu un picior în ghips și cu o puternică comotie cerebrală.

Căzusem de pe una din acele scări pe care le găsești uneori sprijinite de felinare. Și am aflat că rămăsese singur și că ceilalți muriseră. Macanek, Laura, Adam, Doda, Sarka, Maja, doctorul Simecek, Lala. Toți înțeleseseră gluma aceea grozavă. Adam, ca totdeauna, cel dintîi.

— Ah, domnule Cilek!

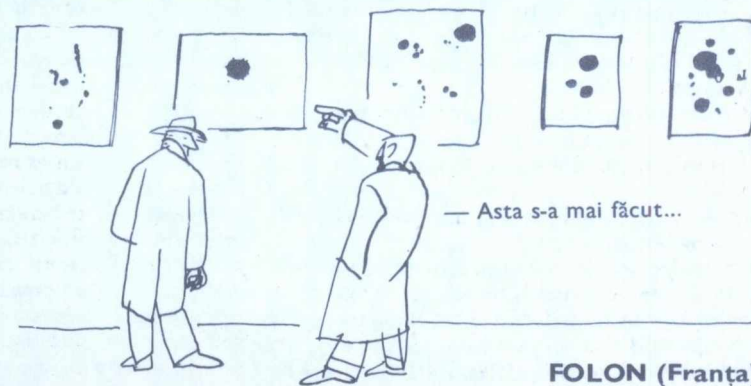
Ei îmi spusese totdeauna «domnule», chemindu-mă pe numele meu de familie. Fusesem totdeauna retras, un tovarăș tolerat. Pină la capăt. Toți înțeleseseră, afară de domnul Cilek. Dar nu-i vina mea, înțelegeți, îmi pierdusem frînghia, alergînd. Nici nu știu cum...

Înțelegeți, eu... Mint.

Domnul Cilek, arhitectul, minte. Frînghia mea rămăsese agățată sus pe felinar.

Traducere de
PAUL B. MARIAN

MARI CARICATURISTI AI LUMII

FOLON (Franța)

Monument funerar «MADE IN TEXAS»...

— A pierdut prin K.O?
— Nu! În pauza dintre reprize, în timp ce-i făceam vînt, l-am lovit în bărbie cu prosopul!...

IEFTINIREA ASASINATULUI

În loc să se ocupe numai de textele de legi, juristul californian Vincent Hallinan, s-a apucat să facă socoteli. E adevărat că s-a limitat la o operație simplă: împărțirea. A luat un număr și l-a divizat prin altul. Deîmpărțitul reprezenta suma cheltuită în 1966 de Statele Unite pentru războiul de agresiune din Vietnam: 20 miliarde de dolari. Împărțitorul era totalul sud-vietnamezilor uciși — conform datelor oficiale ale S.U.A. — de forțele militare americane în aceeași perioadă: 58 000. Rezultatul: 344 827,59 dolari.

Hallinan se declară indignat. «Prețul de cost este mult prea ridicat!» afirmă el. Și ca om cu o solidă cultură clasică, aduce și un termen de comparație din antichitate: Iuliu Cezar nu a cheltuit, în celebrul lui război cu galii, decît 79 de cenți pe cap de inamic răpus. Bineînțeles, e vorba de echivalentul acestei sume, deoarece civilizația romană, oricît de înaintată era, nu inventase încă dolarul și subdiviziunile lui.

Juristul din California își dă seama că de la comandanții americani nu poate avea pretenții să ducă un război la fel de ieftin ca cel întreprins de marele strateg al Romei. Totuși diferența este imensă. Cu atît mai mult cu cit și prezentul oferă posibilități de comparație. De exemplu, cunoscuta asociație de gangsteri «Murder Incorporated» din New York nu percepe decît un onorariu de 25 000 pînă la 50 000 de dolari pentru fiecare individ transformat în cadavru.

Pe bună dreptate, Hallinan consideră că, la o comandă mai masivă, compania respectivă va face reduceri. Una peste alta, el crede că tariful nu va depăși 20 000 de dolari de fiecare ființă ucisă. «Pe întreg bugetul Statelor Unite, aceasta va reprezenta o economie de 18,4 miliarde de dolari, diferență care nu e deloc de lepădat», spune juristul-calculator.

Dintr-o anume privință, el are dreptate. Ceea ce fac trupele intervenționiste americane în Vietnam se încadrează perfect în profilul de activitate al lui «Murder Incorporated»: asasinatul. Pe de altă parte, însă, partenerii acestei firme lucrează meșteșugărește, executînd fiecare crimă cu bucată. S-ar putea să aibă dificultăți în adaptarea la producția pe scară industrială.

Mai mult chiar, nu este exclus ca ei să riposteze, scribiți, unei asemenea oferte: «Ne pare rău, domnilor, dar trebuie să refuzăm comanda. Specialitatea noastră e crima artistică, nu măcelul în masă».

N. AURELIU

CÎND ZIARIȘTII AU HALUCINAȚII

Conferința de presă a început bine, dar s-a terminat prost atunci cînd presa a început să-l preseze pe conferențiar. Acesta era o personalitate extrem de importantă: șeful poliției din Capetown, locotenent-colonelul Friederick Mooerstedt. Culmea e că el însuși îi convocase pe ziariști, lucru pe care, după propria lui mărturisire, l-a regretat profund după aceea.

Tema conferinței era limpede ca apa de izvor: din punct de vedere polițienesc, în Capetown totul merge strună. Africanii sînt atît de mulțumiți de apartheid, încît nici unul din ei nu are nimic de obiectat împotriva lui. Discriminarea rasială practică pe spinarea lor le provoacă o fericire deplină, a arătat în continuare Mooerstedt, iar cei care susțin contrariul mint cu nerușinare.

Aici a urmat o pauză nițeluș cam penibilă: printre cei de față, se aflau și mulți care mințiseră cu nerușinare, susținînd că africanii nu sînt chiar atît de încîntați de apartheid după cum susținea locotenent-

colonelul polițist. Binevoitor, acesta s-a adresat gazetarilor:

— Are cineva dintre dv. vreo întrebare de pus?

Ziariștii aveau multe întrebări de pus. Dar, temîndu-se că răspunsurile li se vor da nu în cabinetul șefului, ci în celele din imediata vecinătate, s-au abținut. Singurul care a luat cuvîntul a fost Donald Wakefield, de la ziarul «Rand Daily Mail». Cu aerul că solicită nu atît o informație cît o consultație medicală, el a întrebat dacă manifestația de protest a docherilor africani din port, la care asistase cu trei zile în urmă, nu fusese decît o iluzie optică și acustică. Bănuielile i-au fost confirmate pe loc de Mooerstedt.

Atunci Wakefield s-a interesat dacă și demonstrația femeilor de culoare din cartierul Rosebud, pe care o urmărise acum două săptămîni, făcea parte din aceeași categorie de fenomene patologice.

— Da! i-a răspuns imperturbabil Mooerstedt.

Ultimul lucru pe care a vrut să-l

știe Wakefield a fost dacă ciocnirile care avuseseră loc la începutul anului între muncitorii africani și poliție, în plin centrul orașului, puteau fi socotite tot niște halucinații.

— Nici vorbă! l-a asigurat locotenent-colonelul. Dumneata ești foarte bolnav și trebuie să te îngrijești.

În loc să urmeze sfatul părintesc al lui Mooerstedt, ingratul ziarist a publicat în «Rand Daily Mail» o dare de seamă a conferinței de presă, din care reieșea că el e sănătos tun și că, dacă cineva minte cu nerușinare la Capetown, acela e șeful poliției.

Citînd cele scrise de Wakefield, locotenent-colonelul și-a exprimat profunda părere de rău în legătură cu convocarea ziariștilor. Se pare însă că ceea ce regretă el nu e atît că i-a chemat, ci că i-a lăsat să plece. «Mă mai întîlnesc eu cu dl. Wakefield», a promis Mooerstedt.

Și nimeni nu crede că s-a referit la o viitoare conferință... de presă.

N. GĂLĂȚEANU

— Poftim, tovarășe ospătar,
acum că ai gustat: era
vechi creierul!

N. CLAUDIU

DE ȚI-AR SPUNE POARTA TA...

cite nopți am plîns la ea... Sînt versurile sfișietoare ale unei cunoscute romanțe de amor, care ascultată la un pahar de vin îți stoarce șuvoaie de lacrimi, chiar dacă n-ai, momentan, nici un fel de ghinion în dragoste.

Am vrea însă să trimitem un cor care să cînte această duioasă romanță și amicilor noștri care lucrează la Întreprinderea de gospodărie orășenească din Sighetul Marmației. Sîntem siguri că ar izbucni cu toții în hohote de plîns, mai ales că aici este vorba de mai multe — nu de mai multe romanțe, ci de mai multe porți. De aceea vreau să le cînt romanța «De v-ar spune porțile voastre», urmînd însă de aici încolo și nițică proză pentru că ce au făcut ei numai poezie nu-i.

Cine oare or fi fost îndrăgostiții care au zăpăcit atît de rău fondurile întreprinderii? Ca orice întreprindere de gospodărie orășenească, avea și aceasta o sumă alocată pentru reparații și întreținerea fondului de locuințe. Dar în loc să întrebuițeze banii în aceste scopuri, ce-au făcut sighetenii marmați? Au făcut unsprezece porți metalice și patru garduri din materiale prefabricate, total lei 66 000 (șasezeci și șase mii lei). Vorba romanței: «Am început să-mbătrînesc și tot n-o să mă dumiresc, pătruns de o uimire-adîncă, cum de se-ntîmplă de-astea încă?» (scuzați versurile, sînt ca la romanțe).

Și cum de se-ntîmplă d-astea încă, mai ales că acum un an s-au mai dus 35 000 de lei pe o singură poartă metalică! Nu știu, o fi bîntuind în direcția aceea vreo epidemie a porților metalice, o fi vreun fel de modă ca miny-jupe, dar de ce să confecționeze porțile astea din banii destinați reparației caselor?

Și acum stau și mă întreb: O poartă ce rost are? Să intri și să ieși pe ea, nu? Și adică de ce trebuie, tovarășii noștri din Sighetul Marmației să intre ori să iasă pe poartă la prețul ăsta de 66 000 de lei? Nu se puteau face niște porți frumoase de lemn, ca să iasă și să intre oamenii mai ieftin?

Micro-foiletoane rîmate

de V.D. POPA

La casa raională de economii V.I. Lenin din Capitală operativitatea lasă de dorit.

*Cînd se lucrează cîtinel
Și la ghișeu e rînd uriaș,
Tu vii cu banii-n portofel
Și cu mîncarea-n sufertaș.*

C.A.P. Dragu-Huedin și-a procurat un darac pe care l-a plătit nerespectînd dispozițiile financiare.

*Deși daracul sus-citat
E pentru lîină cumpărat
Nu trebuie să vă mirați
Că ei au fost cei scărmănați.*

Blocului din bul. Republicii 138 Pitești i s-au demontat instalațiile de încălzit apa pentru baie.

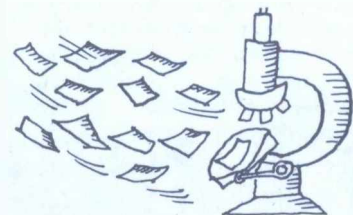
*Dacă, la adică,
De nu curge, pică,
Aici, vă dați seama,
Pică epigrama!*

Cooperativa meșteșugărească «Silvania» din Cehul Silvaniei a livrat comerțului 2500 plăpumi prea mici.

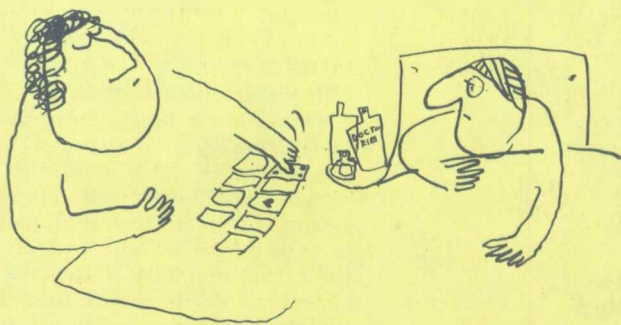
*Ca să se termine sfada,
Va lua Alba ca Zăpada
Plăpumile de aici
Pentru cei șapte pitici.*

Ascensoarele blocurilor-turn de pe Cornișa Bistrița din orașul Bacău n-au fost puse în funcțiune.

*Deși pare uimitor,
Locatarii nu sînt triști.
Cică, stînd fără-ascensor,
Or s-ajungă alpiști.*

I. TEODORESCU

- Nu! nu! de aici îți vine tot răul!...

(Urmare din pag. 10)

unul. De aceea l-am rugat pe prietenul
 — Te rog du-te tu la Uniunea Arhitec
 — Ce să fac acolo?
 — Să le povestești totul.
 — Care totul?
 — Cu ilustratele.
 — Care ilustrate?
 — Cu salutările, frate. De la Galați,
 Piatra Neamț, Ploiești, Botoșani.
 — Fii serios!
 — Sunt foarte serios.
 — Cei de la Uniunea Arhitecților nu
 înțelege nimic din toate astea.
 — Ba vor înțelege.
 — Ce ar putea să înțeleagă?
 — Ar putea să înțeleagă că blocurile
 Galați se deosebesc de cele din București
 de la Piatra Neamț mai mult prin ștara
 de la poșta.
 — Păi, da, că sînt construcții tip.
 — Ce tip, frate? Tip cele de la mare
 cele de la munte, cele de la Dunăre cu cel
 la Bistrița, cele din Oltenia tip cu cele
 Bacău și așa mai departe...
 Vreți, dragi cititori, să știți cum o să
 lungesc toată istoria? N-o lungesc. O las
 Și dacă vi se pare neobișnuită, nu-i nă
 Să nu zică arhitecții că umoriștii fac se
 tip.
 Și cu asta am terminat, dragi cititori. S
 țări din București!

VICTOR PIȚIG

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
 SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Scintilei»

44 601

DRAGĂ URZICO,

Îți scriu ca să știi și tu despre cele
 plate la centrul de valorificare legume-fru
 din Niculițel, unde unul pe nume Cici
 Vasile îi înșela la cântar pe producători c
 iuțea de mină demnă să fie invidiată de
 mai experimentați prestidigitatori.

Cu toate astea, s-au găsit cițiva producă
 care în cele din urmă l-au prins taman c
 meșterea ușurel la tară și l-au reclamat.
 în sfîrșit, Ciciric a fost oprit să mai cî
 rească legume și fructe. Așa mai zic și eu
 prea a confundat dumnealui pe producă
 cu niște cartofi. Probabil că de aia îi pră

SERPE MAI
 com. Niculițel, raion Tul

URZICO,

Pe șoseaua Mihai Bravu, nr. 1 din Capi
 se află o librărie unde zile în șir, ori de
 ori clienții solicitau o ascuțitoare li se ofer
 numai din cele model «Pistol» sau «Le
 motivă», modele pe care mulți le refu
 Nostim e că în acest timp în magazia un
 se găseau sute de ascuțitori de diverse
 tipuri ca, de pildă, «Cățeluș», «Lebăda
 «Veverița». Bineînțeles că, fiind vorba de
 asemenea produse, problema nu este vi
 dar denotă — și asta vreau să scot în evid
 — o situație paradoxală: deși responsal
 librăriei respective are în juru-i atîtea a
 țitori, simțul lui comercial tot... tocit a ră

M. MIRCEA — LO

SÎRBU MIHAI — TIMIȘOARA, PO-
 POVICI IOAN — ORADEA

Foarte slabe. Au nevoie de odihnă.

CĂLIN MARCEL — DRĂGĂNEȘTI-
 VLAȘCA

În loc de răspuns reproducem două versuri
 din «Autobiografie».

Steaua mea cînd m-am născut
 Nu știu cum, nu s-a văzut...

CARABELA ALEXANDRU — GALAȚI

Dintre epigrame cităm doar una. Poate e
 într-un ceas bun.

În cartierul Țiglina din Galați
 ceasurile electrice nu funcționează:

Orologiul sună
 Noaptea jumătate
 Dar la noi de o lună
 Ora e tot șapte.

HUZA VASILE — COMUNA URIU, DEJ,
 BODESCU FLORIN — SIBIU

Așteptăm altă... repriză. Poate-o să fiți mai
 în formă...

DRĂGAN DUMITRU — OLTENIȚA

Indescifrabil. Rugați pe altcineva să le
 scrie.

URSU VLAD — LOCO

«Robinetul» nu are destulă presiune ca să
 provoace cascada de ris pe care contați. În
 orice caz, dacă nu curge, pică. Mai încercați.

SĂVULESCU ION — CRAIOVA

Lăsați-l pe El-Zorab să pască liniștit. Fo-
 losiți alți cai de bătaie...

NĂSTASE ȘTEFAN — LOCO

Schița «Despre ris și efectele lui» nu merge.
 Din cauză de efect...

BRANGA IOAN — LUGOJ

Citez poezia în întregime. S-ar putea s-o
 dezlege vreun rebusist. Eu nu pot decît s-o
 leg. De coș.

ÎI VĂD PE STRĂZI

Nu prea temerari
 dar cu pînze tari
 prin vînt
 cîntînd
 se bat
 străbat
 în viață.

Iubiți
 de morți
 huliți
 de vii
 călău de-aș fi
 în porți
 i-aș prinde-n ață.

HOREA SANDU — CLUJ, ARDELEANU
 DAN — ZALĂU, GRIGORESCU B. —
 IAȘI

Desenele n-au deocamdată nici o... per-
 spectivă.

OPROIU I. ION — CRAIOVA

Unele dintre idei sînt bune. În schimb
 desenul este cit se poate de slab. Poate vă vine
 vreo idee și în privința desenului.

ORBU GHEORGHE — LOCO

Aveți unele idei bune și poante destul de
 reușite. De ce nu vreți să lucrați însă cu
 atenție? Citez două epigrame:

Unui student care nu se tunde

Capul tău îmi dă probleme
 Și mă întreb? (așa întrodoară)
 Oare ai în dînsul minte
 Cît păr ai pe dinafară?

Observați că în al doilea vers ritmica nu
 este corectă, semnul întrebării e inutil și
 într-o doară nu se scrie... întrodoară. A doua
 epigramă:

Unui bețiv

Nu faci cinste societății
 Asta ți-o repet de ani...
 — Crede-mă că zău aș face
 Dar de unde-ai ția bani?

Păcat că nu ați rimat toate cele patru versuri.
 Era mai bine.

BOLOSIN T. — VIȘEU DE SUS, MA-
 RAMUREȘ

În scrisoare ne spuneți: «În caz că poezia
 are defecte de stil, de versificație sau de rimă,
 dv. aveți tot dreptul să rectificați». Vă mul-
 țumesc pentru încredere, dar prefer să le
 rectificați dv. de la început. Eu abia reușesc
 să le corectez pe ale mele...

MARIN CORNELIU — LOCO

Preferăm să ne trimiteți «amintiri» mai
 frumoase. Pe aceasta dorim s-o uităm.

TRIF GHEORGHE — TIMIȘOARA

Da. Epigrama adresată fumătorului e... de
 actualitate. O reproducem:

Țigară din țigară aprind neîncetat
 De cînd fumez un singur chibrit am cheltuit
 Dar și acesta-i astăzi complet recuperat
 Căci am ajuns eu însumi un... chibrit.

OLENICI GH. — SĂVENI, SUCEAVA

E o poezie lirică. Expediați-o altor reviste
 deoarece noi nu vă putem lua în... serios.

BUSILĂ COSTICĂ — GALAȚI

Idei nu prea interesante. Lucrați dacă se
 poate în tuș.

ROMAN MARIN — PITEȘTI

Foarte slabe materiale. Totuși printre ele
 am găsit o «însemnare» care are haz. Iat-o:
 ● Vinătorul caută iepurele, fiindcă nu-l găsește.

GEORGESCU PETRE — elev, LOCO

Poanta nu are haz. În schimb aveți o linie
 sigură în desen. Sper că nu vi l-a făcut...
 tata. Mai trimiteți.

SIN LIVIU — ADJUD, SERE GHEORGHE
 — BEIUȘ

Materiale extrem de slabe. Nu vă putem
 da decît un singur sfat: Scrieți mai bine!

GHEORGHIȘ CONSTANTIN — SÎN-
 NICOLLAUL MARE

Aproape, da.

RĂDĂCINĂ PETRU — CONSTANȚA,
 OANĂ CONSTANTIN — IAȘI, TICU
 PĂDEANU — COMUNA POTĂU, SATU
 MARE

Le-am oprit. Ca să se publice.

Deocamdată, nu!

Donichian Sima — Constanța, Cameu
 Paul — Pitești, Dumitru V. — Piatra Neamț,
 Gradea Doru — Tulcea, Tatomir Sever —
 Loco, Murgu Paul — Brașov, Horia Lucian
 — Timișoara, Roșu Dinu — Suceava, Du-
 mitru Ion — Loco, Bulbuzan Anton — Iași,
 Lascu Tiberiu — Sighișoara, Nițu Victor —
 Lugoj.

Desene de N. CLENCIU

Medicul Renghey Victor, de la circumscripția sanitară din comuna Seaca, raionul Turnu Măgurele, obișnuiește să vină noaptea la dispensar în stare de ebrietate și atunci provoacă scandal și deteriorează mobilierul.

— Tovarășe doctor, aseară ați rupt piciorul mesii!
— Ei și? Îl pun în... ghips și gata!

Unele C.A.P.-uri (Vlădaia, raionul Vinju Mare) sînt foarte grijulii cu descărcarea la timp a transporturilor sosite prin C.F.R. pentru a evita plata de locații, dar neglijează cu lunile ridicarea lor de pe rampă.

— Aici la voi, îngrășămintele sînt ca actorii fără talent. Nu trec... rampa!

O FAMILIE UNITĂ

Președintele C.A.P. Dersca din regiunea Suceava, deși nu este specialist zootehnician, a făcut-o de oaie. Dar n-a făcut-o de oaie, brinză, că ar fi fost bine. A făcut-o fiartă. Mai întii s-a gîndit el ce s-a gîndit și a hotărît că cel mai bine se muncește de unul singur. De la nimeni sfaturi, de la nimeni îndrumări, de la nimeni idei.

De pildă, trebuia amplasată grădina de zarzavat. Unde? S-a gîndit el ce s-a gîndit și a hotărît amplasarea grădinii într-un asemenea loc încît s-a ales praful de toată recolta în valoare de 80 000 de lei. Atunci s-a gîndit că nu e bine de unul singur și s-a gîndit să se înconjoare de oameni de nădejde.

L-a numit magaziner pe Ioan Aungurencei (cumnat); tot magaziner pe Mihai Cazacu (vărul soției); brigadier pe Alexandru Șamciuc (văr cu el); manipulanți de materiale pe Costică Roman (nepot) și Vasile Dumbravă (frate). De altfel ultimii doi au fost delegați cu transportul de lemne pe C.F.R. (Costul transportului l-a suportat C.A.P.-ul, lemnele le-au suportat rudele lui).

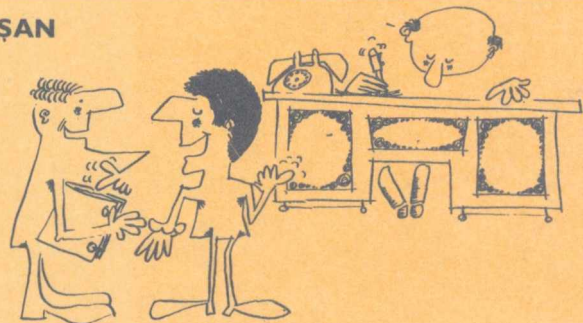
Tot împreună cu onor familia, tovarășul Ion Dumbravă a suportat (adică a «degustat») și o cantitate de țuică în valoare de lei 12 000. A fost ca și cu lemnele: țuica a suportat-o echipa, leii CAP-ul.

O ocazie fericită a fost cînd cu onomastica lui Ioan D. Donțu (cumnat), care a sărbătorit evenimentul chiar în sediul C.A.P.-ului. La această mișcătoare petrecere, paznicul sediului a cărat țuica cu gălețile. Președintele n-a plătit-o, că era președinte, sărbătoritul n-a plătit-o că era sărbătorit, a plătit-o C.A.P.-ul, că era joi.

Alte realizări ale lui Ioan Dumbravă care au mai fost? Ah, da, a ciupit, între două țuici, vreo 60 de tone de cartofi. Tone. Tonșoare. De cartofiori.

Adio.

V. CRIȘAN

— V-a plăcut poanta cu chelia?
— Da!... Dar trebuie s-o vadă și redactorul-șef...

înainte să fie atașat de ceilalți frați ai lui și de aici halul în care arăta.

Vreau totuși să cred că vagonul respectiv constituie un caz izolat. Trebuie să atrag însă atenția celor ce au sarcina să se ocupe de întreținerea vagoanelor că «E periculos sporgersi» înseamnă că e periculos să te apleci în afară și nu că ar fi periculos să... faci curățenie!

TITU GRIGORU

comuna Tarcău — rn. P. Neamț

URZICUȚO,

Cu citva timp în urmă, I.I.G.C.L. Ineu s-a pornit să repare clădirea farmaciei din comuna Cermei. Numai că Centrofarm-ul regional în loc să asigure întreprinderii susmenționate — conform înțelegerii — țigla de un anumit fel, a procurat țigla de un alt fel din care cauză atunci cînd plouă, farmacia se transformă într-un fel de piscină inconjuroată de un sortiment larg de medicamente.

Care va să zică trebuie să se procedeze urgent la re-repararea acoperișului că — așa după cum ți-am scris — nu mai merge. Plutește!...

CIUREA PETRE

com. Sicula, raionul Ineu

mai întii inovatorilor asigurări că vor fi premiați, iar apoi... nu li se mai dă nimic!

Uite un exemplu: inovațiile aprobate și denumite «Recondiționarea carburatoarelor la ferăstraiele mecanice» și «Strung pentru confecționat dopuri» trebuiau premiate la un loc cu 1 400 lei. Cum însă banii, inovatorii încă nu i-au căpătat, se zice că aceștia s-au hotărît să prezinte direcțiunii I.F.-ului Beiuș o nouă inovație, și anume «Dispozitiv automat pentru obținerea la timp a primelor convenite», iar ca supliment filmul... «Marile speranțe».

BELICCIU IOAN

str. 6 Martie, blocul 78, Oradea

URZICO,

Într-una din zile, călătorind cu trenul accelerat 502 în vagonul ALD 50112 — cl. I, am constatat cu indignare că acesta a plecat în cursă atît de murdar încît orice atingere de o bară de susținere, clanță, ușă sau mesuță determina colorarea pielii în negru-brun. Starea... neigienică a acestui vagon se datorește faptului că nu i s-a făcut toaleta necesară

URZICO DRAGĂ,

Vreau să-ți aduc la cunoștință o chestiune pe care eu nu o prea înțeleg. La C.A.P.-ul Vorona (raionul Fălticeni) există un telefon. De la acest telefon efectuează convorbiri interurbane cine vrea, cînd vrea și mai ales cît vrea. Cu alte cuvinte conversează interurban diverși salariați de la moară, cooperativa de consum, căminul cultural, precum și inginerul C.A.P.-ului, Samoilescu cît și colegul său, contabilul Radu Romul. Plata taxelor telefonice le suportă însă cooperativa, că, vorba onorabililor... consumatori din fondurile C.A.P.-ului Vorona, «are balta pește».

Eu ți-am scris ca să le spui tu celor din conducerea C.A.P.-ului în cauză să ia măsuri, să uite, datorită sistemului care se practică, telefonul acestei cooperative... sună a pagubă.

TUDOR P.

comuna Vorona — rn. Fălticeni

URZICUȚO,

Află că la I.F. Beiuș recompensarea inovațiilor se face în unele cazuri astfel: se dau

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

V. VASILIU

- Nene, ce faci, nene? Țsta-i regizorul!